

9

Gospino ognjište

God. I Poštarina plaćena u gotovu Lipanj 1968.

SIMBOLIKA SLIKE S NASLOVNE STRANE

Djevojčice tek izišle iz djetinjstva, sjajne od zdravlja, jasna pogleda, a svaka im crta lica izražava radost.

One su zajedno svladale prvi planinski uspon, pomažući jedna drugoj na teškim mjestima.

Sudeći po njihovoj lakoj obući, one ne precjenjuju svoje snage i ne kane se dalje uspinjati.

Ali zato razvijaju kartu pred sobom i određuju položaj vrhunaca koji ih privlače, sretne što im barem mogu dati ime.

* * *

Kako se približuju praznici, bit će nam od velike koristi da promatramo ovu djecu, njihovo držanje, njihove pokrete i njihovu radost.

Jer mi tako brzo, katkada već sa šesnaest godina, gubimo tu sposobnost da se divimo, promatramo vrhunce, sposobnost da budemo iskreni i da surađujemo s drugima.

Diviti se prirodi: Moderni život nas guši u velikim gradovima, paralizira nas svojim komforom, čini nas neosjetljivima i slijepima.

Zato čekamo praznike kao oslobođenje, kao dah svježeg vjetra: napokon ćemo opet naći zdravu prirodu i čuti njenu poruku...

Promatrati vrhunce: Naše svakodnevne brige zaklanjaju nam put kojim idemo, iako na to ne mislimo:

mi se uspinjemo prema vrhuncu koji moramo doseći i koji je za one koji ne vide ništa iznad toga smrt, a život za one koji na kraju uspona vide Boga...

Biti iskren: Neka naše lice, naše riječi i naše oduševljenje odrazuju stanje naše duše, a ono će biti vedro ili mlitavo, tužno ili radosno, jasno ili zamagljeno, već kako to mi budemo htjeli...

Surađivati s drugima: Pomagati drugima da se uspnu i znati jednostavno zamoliti njihovu pomoć...

* * *

Sada bolje razumijem one koji i za vrijeme odmora rado sudjeluju u euharistijskoj žrtvi,

da bi kazali zajedno sa svećenikom: »*Pristupit ću Božjem žrtveniku, Bogu koji razveseljuje moju mladost...*«

GOSPINO OGNJIŠTE

ČASOPIS ZA KRŠĆANSKI ŽIVOT

GOD. 1 – BROJ 9 LIPANJ 1968

◆ SLOBODAN KAO LEPTIR... ◆

Uoči praznika sanjarim o tome da *postanem leptir*... Da letim kamo hoću, da često odlazim s jednog mjesta na drugo, da lijevo i desno skupljam što mi se dopadne...

Dakle, promišljeno sam odlučio živjeti kao leptir. Ali bit će teško prihvatiti ono što iz toga slijedi budući da:

– *leptir živi po zakonima svoje naravi.*

On ne može postati lastavica, a još manje *puž*, *ovca ili slon.*

Prema tome, ako hoću da živim prema zakonima svoje ljudske naravi kojoj je, po mom mišljenju, bitno obilježje razum i srce,

ne smijem biti glup kod odabiranja predmeta svojeg zanimanja niti progutati sve što bace preda me.

Neću biti ni *puž* koji čitav dan puzi po tlu;

neću biti ni *ovca* koja na svačiju zapovijed ide za drugim ovcama i bleji zato jer druge bleje;

neću biti ni *slon* koji gazi sve kuda prolazi i svima smeta... – *leptir bira mjesto kamo će sjesti.*

On se ne baca u *plamen* radi svog užitka i ne zadržava se na *blatnim* mjestima.

I ja ću na svom putu naići na žeravicu ili na blato i tada ću postupati kao leptir, pazit ću da se ne opečem ili zablatim.

– *leptir traži što će ga nahraniti.*

On nikada ne pokušava sisati sok iz pločnika niti iz lončića s gorušicom.

I ja ću, kao i leptir, tražiti ono što *hrani*, što *krijepi* i što *obogaćuje*,

a pazit ću da se ne zadržavam tamo gdje ne mogu ništa dobra naći.

Jest, nakon zrela razmišljanja odlučio sam da budem *slobodan kao leptir*...

◆ Granice moje slobode ◆

– Prije svega ograničenost moga bića! Čovjek ne može sve napraviti niti tako dobro napraviti kao njegov susjed.

Sudeći po mojim mišicama, nikad neću postati međunarodni pa ni državni prvak u bacanju kugle, moji prsti nemaju gipkosti koja je potrebna za pravljenje čipaka, nisam sposoban da žongliram s brojkama kao moj drug u razredu ili šef u uredu itd.

Koliko je *pronicavosti* potrebno da bismo uvidjeli za što jesmo sposobni a za što nismo!

Koliko *poniznosti* da prihvatimo sebe takve kakvi jesmo i kakvi ćemo uvijek ostati!

Ali kolika je doza *optimizma* potrebna da kažemo sami sebi da možemo mnogo postići sredstvima koja nam stoje na raspolaganju!

I napokon, koliko je *hrabrosti* potrebno da odlučimo da ćemo učiniti sve što možemo...

– *Zatim granice što ih postavlja tuđa sloboda!*

Kako je teško poštivati tuđa prava onako kako bih želio da drugi poštuju moja!

Tako npr. *roditeljima* nije lako poštivati u sinu ili kćeri Božji dar koji se zove sloboda.

Istina je da su djeca od 12 godina sposobna sama odlučivati u raznim stvarima, dok bi mladićima od 18 i 20 godina još trebale... uzde.

I na drugom području: u našem odnosu prema osobi koja nije našeg *mišljenja* (o religiji, umjetnosti, politici i socijanlim problemima).

Najlakše mi je navaliti na nju kao buldožer, ne nastojeći da upoznam njeno gledište, da uđem u njen način promatranja, te da je tako shvatim i ispravim svoje zablude i pogreške ili da joj pomognem da jasnije vidi, ne oduzimajući joj slobodu odlučivanja.

Koliko spretnosti iziskuje takav dijalog od mene... i od osobe s kojom razgovaram... Takav dijalog postaje nemoguć ako zajedno ne tražimo *istinu u iskrenosti...*

Pročitat ću neke stranice iz Evanđelja da vidim kako je Krist u tom pogledu postupao različito, već prema okolnostima... Katkada se nije htio upuštati u dijalog... S kime na primjer?...

* * *

I napokon granice što ih postavlja zajednički život!

Ja nisam Robinzon Crusoe. Uostalom, i on je morao promijeniti način života kad je susreo Petka!

Tako na pr. da bi se bolje odvijao zajednički život, pristajem da vozim desnom stranom ceste i ne prelazim dopuštenu brzinu.

To isto vrijedi za društvo koje sačinjava Crkva. I tu moram prihvatiti ono što odgovorne osobe u njoj drže da je potrebno za procvat zajednice.

Kod molitve, na primjer: Kada molim sam, mogu se obratiti Bogu sagnute glave, mogu ako hoću pjevati na bilo kojem jeziku, izgovarati svoju omiljelu molitvu ili šutjeti.

U zajednici, za vrijeme javne i službene molitve, moram se prilagoditi sadašnjem obliku liturgije, čak i onda ako se to protivi mojim navikama...

◆ Isusovo srce ◆

(za blagdan Srca Isusova, 21. lipnja)

Otkrivajući svoje srce, Ti si, Isuse, prije svega htio dati našoj ljubavi mogućnost da se oslobodi svoga preuskog, previše određenog i omeđenog u predodžbi koju smo si stvarali o Tebi.

U središtu Tvojih grudi vidio sam jaki plamen,

i što više promatram to žarko ognjište, to više mi se čini da se svuda oko njega tale obrisi Tvoga Tijela,

da rastu preko svake mjere tako da u Tebi više ne razlikujem drugih crta osim slike rasplamtjelog Svijeta.

Slavni Kriste, Prisutnosti koja nevidljivo djeluješ u krilu materije i blistavo Središte u kojem se povezuju bezbrojne niti mnogostrukog...

Tebe čije ruke drže zvijezde, Tebe koji si prvi i posljednji, živ, mrtav i uskrsnuo,

Tebe koji spajaš u svom bujnom jedinstvu sve draži, sve želje, sve sile i sva svojstva,

Tebe je moje biće dozivalo željom ogromnom kao Svemir: Ti si uistinu moj Gospodin i moj Bog.

(Teilhard de Chardin, »*Misa nad svijetom*«, str. 34)

◆ Davati život ◆

(poruka djevojkama ... i mladićima)

U duhovnoj obnovi za mlade djevojke neki govornik je iznio kako mnogi moderni pisci svode život na slijedeće:

»Živjeti za užitak! Život nema druge svrhe... Na taj način nema mjesta za druge, osim ako u njima nalazimo užitak«.

Na to je jedna mlada slušateljica spontano uskliknula: »*Za mene živjeti znači davati život*«.

Ova definicija savršeno sažima djelatnost svake žene kada ova shvati ulogu koju mora igrati u životu drugih.
Naravno, ona će davati život rađajući *djecu* i to je jedan od načina da se njen vlastiti život razvije.
Ali ona je već uz svog *muža* zato da *mu daje život*, ne samo time što mu pripravlja jelo,
nego i onda kad ga *neopazice* hrabri da ispuni svoj zadatak u društvu (*neopazice* zato jer mnogi muškarci ne vole osjetiti da im žena pomaže, a još manje vole da im se to kaže).

* * *

Prije braka uz *zaručnika*, ili ako još nije izabrala, uz mladiće koje susreće,
djevojka mora uvijek imati na umu ono geslo: *»davati život«*.
Stvoriti oko mladića *zdravu* i *osunčanu* klimu, naći riječi, držanje i poticaje koji će im pomoći da se duševno razviju,
nastojati da se otvore skučeni duhovi, da se *raširе* sebična srca,
da se *povrati hrabrost* onima koji su doživjeli kakvu nezgodu, da se *smire* oni koji su prenapeti i da se *taktično povrate* na svoje *mjesto* oni koji su otišli predaleko... ili preblizu,
evo zadataka koji se nameću, naročito za vrijeme praznika, djevojci koja se odlučila da drugima daje život.

* * *

Koliki će se mladići obradovati što su susreli takvu dinamičnu, pristupačnu i veselu djevojku,
a ne djevojku... »s kojom se sve može«.
I obratno, kolike će djevojke biti sretne ako susretnu mladiće, koji su izabrali isto geslo: *»davati život«* ...

◆ Mladež u svijetu ◆

U Berlinskom muzeju nalazi se kip za koji se misli da je napravio Boeda, sin i učenik velikog kipara Lizipa.
Ovaj brončani kip, visok 1,20 m predstavlja lik mladića. To je jedno od najljepših ostvarenja grčke umjetnosti.
ne samo po divnom skladu oblika nego i po živahnosti linija koje kao da se pokreću.
Dok gledalac traži odakle mu taj treptaj života, primjećuje da mu se desna noga, koja je malko zaostala iza lijeve, jedva dotiče tla.
Ova diskretna, jedva primjetljiva gesta, dovoljna je da čitavom tijelu dade ritam,

ritam koji opet nalazimo u visini bokova, u njihovoj lakoj asimetriji,
u visini ruku što su ispružene u kretnji prinošenja dara te u visini očiju uzdignutih k nebu.
Neosporno je da ovaj kip ima dušu. Ritam pokreta otkriva polet duše. Promatrač osluškuje neće li iz njegovih usta odjednom začuti zvukove najčistije pjesme.
Mladić u molitvi: pod tim je imenom ovo djelo poznato u povijesti umjetnosti.
Kada bih ja bio kustos muzeja u Berlinu, smjestio bih mladića samog u jednu dvoranu gdje bi veliki zidni sagovi živih boja prikazivali sva stvorenja:
zvijezde, rijeke, šume, raznobojno cvijeće, različite životinje.
Tada bi se pred očima promatrača mladićeva uloga pokazala u punom svjetlu.
Stojeći usred stvorova koji nisu svjesni svoga sjaja, on je razumno biće koje daje svoj glas i srce tome svijetu
te u ime svih bića pjeva o radosti postojanja i života.
A kada bih morao ispod ovog poganskog kipa staviti natpis, ne bih oklijevao, nego bih odvažno posegnuo za riječima velikog Bossueta:
»Nerazumno stvorenje ne zna promatrati, ono se nudi pogledu; ne zna ljubiti, ali nas sili na ljubav i vodi nas do spoznaje Boga kojeg samo ne može spoznati.
I tako nesavršeno i na svoj način slavi nebeskog Oca.
Ali da bi njegovo klanjanje bilo potpuno, mora mu čovjek biti posrednikom.
On mu mora posuditi glas, razum i srce usplamtjelo ljubavlju, da bi u njemu i po njemu ljubilo nevidljivu ljepotu svoga Stvoritelja.
Zato je čovjek, u kojem je sažet čitav svijet, stavljen usred svijeta... da ga, promatrajući i skupljajući ga u sebi, prikaže, posveti i prinese živome Bogu.

Henri Caffarel

◆ Malraux i Evanđelje ◆

Dvanaestoro mladih ljudi, mladih od 20 godina, intervjuiralo je nedugo francuskog književnika i ministra Andréa Malrauxa.
Postavljali su mu najrazličitija pitanja: o Kennedyju, Castru, komunizmu, Evanđelju, povijesti i o Bogu...
»Prvi put sam čitao Evanđelje kao sva ostala djeca kada sam se pripravljao na prvu sv. Pričest. Istini za volju, nisam baš mnogo razumio, osim što sam čitajući taj tekst primijetio da je prožet ljubavlju koje nema u drugim štivima, i to je bilo gotovo sve.

Zatim sam ga, mnogo kasnije, čitao ozbiljno i silno me je zapanjila njegova proročka moć, kako ja to nazivam. Ne govorim ovdje o proroku koji otkriva ono što će se dogoditi, nego o proroku koji vam ovdje otkriva vašu istinu.

Kad netko rekne: »Ti su tekstovi sastavljani kroz trista godina, stvarno ih na početku nema«, dovoljno je da netko sam bude pisac pa da uvidi da to nije istina.

Na početku je postojao jedan tekst, jer tu nalazimo Govor na gori i drugo što je, posve očito, glas proroka.«

U vrijeme kada znanstvena kritika Evanđelja postaje sve konstruktivnija, Malrauxovo svjedočanstvo pridružuje se svjedočanstvu filozofa Bergsona kojega je njegova čestitost dovela do tog da se pokloni Isusu Kristu »prvom i kudikamo najvećem mistiku svih vremena«.

A kako je sa mnom? Je li moja najmilija knjiga Evanđelje ili tko zna kakva knjiga?...

◆ Iskrice ◆

– **Sreća nije dar, sreću treba da svatko u sebi osvoji i da to ponovno čini svaki dan.** (André Maurois)

Često se olako obraćamo Bogu moleći ga da nam da sreću na zemlji. Molitve često ostanu samo na tome... Zaboravljamo da nam Bog, budući da je naš otac, nudi sreću (i na zemlji), ali da se i mi trebamo do nje potruditi... Kako da nas Bog usreći ako mi sve činimo da budemo nesretni?... Ovaj mladić si je zabio u glavu da će baš ta djevojka (znao je kakva je!) biti njegova i poslije se tuži što nije sretan u braku. Ova djevojka očijuka s bilo kim i onda se čudi da je neuravnotežena. Kako oni mogu predbacivati Bogu da nisu sretni?!... Postati sretan u prvom redu znači zagospodariti neurednim sklonostima koje nas vuku na sve strane. To ću postići samo ako budem sjedinjen s Bogom... i to treba da uvijek iznova ostvarujem... Kakav je moj dnevni kontakt s Bogom? Da li sam bez njega našao pravu i trajnu sreću?... Gospodine, s tobom ću naći jedinstvo i mir, a tome će se dodati sreća.

– **Od svih putova što vode u nebo meni se čini najkraćim, najlakšim i najpouzdanijim onaj kojim ide čovjek ispunjujući točno i savjesno svoje obične dužnosti.** (Petar Barbarić)

Veći dio dana provodim ispunjavajući svoje veće ili manje dužnosti. Tako bi barem trebalo biti... Važno je da ispunjavamo baš svoje dužnosti, jer nitko ne može mjesto nas učiniti ono što smo mi dužni učiniti... Moja je dužnost, npr., da budem poslušan i pažljiv prema svojim roditeljima, da na vrijeme polažem ispite... Ako sam otac ili majka, moja je dužnost da odgajam svoju djecu, da ih učim moliti i, što je najvažnije, da stvorim u obitelji atmosferu ljubavi i dobrote, da moja djeca tako lakše spoznaju vječnu Ljubav i Dobrotu. Shvaćam li ja kolika je odgovornost na meni?... A jesam li uopće svjestan koje su sve moje dužnosti?... Jesam li svjestan da je moja dužnost da pomognem onima oko sebe koji su u duševnoj ili tjelesnoj nevolji?.. Jesam li svjestan da moram mlađe poučiti i pokazati im dobar primjer, a ne stalno govoriti da »današnja mladež ne valja«... A kako obavljam svoj svakodnevni posao? Ako idem svaki dan u ured, tvornicu ili bolnicu i tamo radim, da li radim samo radi plaće ili ulažem svoje srce u taj rad, posvećujući ga drugim ljudima i Bogu?... Bože, otvori mi oči da uvidim što sam dužan učiniti i daj mi snage i ustrajnosti da svaki dan savjesno ispunjavam svoje dužnosti!

– **Svijet je djelo ljubavi, a mi ga ne gledamo.** (J. Alzin)

Zatvoreni smo u gradovima, stisnuli smo se u svojim modernim stanovima, sa svih strana nam zatvaraju pogled djela ljudskih ruku, i zato je potreban napor da vidimo Božja djela i neizmjernost svemira u kojem je Bog htio da se osjećamo slobodni... Koliki ljudi prevaljuju tisuće kilometara da bi napokon bili isto tako zatvoreni, isto tako stisnuti i da im pogled sputavaju nizovi jednoličnih zgrada isto tako kao na početku... Oni prolaze kroz divne krajeve, a ne vide ih drugačije nego što su ih vidjeli na televiziji... Za vrijeme odmora zaustavit ću se da čujem, osjetim, vidim, dotaknem i u srcu doživim ono što je Bog stvorio bez ljudi i što je čovjek pokušao oponašati... Ili da ja možda nisam od onih koji se pitaju da li Bog postoji?... Bože, što bi ti još morao stvoriti da shvatim ne samo da postojiš nego i da ljubiš ljude?...

– **Svaki čovjek kojeg susrećem jest na neki način veći od mene. Zato ja kod njega učim.** (Emerson)

Potrebna je velika pronicavost i velika iskrenost da sam sebi priznam da je svaki čovjek u nečem veći od mene... To se ne vidi uvijek na prvi pogled; za to je potreban dijalog i mnogo razumijevanja... To je očito kad se radi o radniku čiji posao ne poznajem; to je očito kad se radi o strancu koji živi u civilizaciji različitoj od moje. To je očito kad se radi o jednoj majci čije

iskustvo je sasvim drugačije od mojeg... To je očito kad susrećem dijete čije me bistre oči i spontane misli podsjećaju na svijet u koji još nije ušlo zlo niti dvoličnost... Gospodine, koliko toga još treba da naučim? Nastojat ću da u razgovoru što više naučim od ljudi...

– **Dan što ga čovjek posveti drugome nije nipošto gubitak, već naprotiv dobitak; dani kad ne učinimo ništa za druge, već samo za se, to su izgubljeni dani.** (Ivan Merz)

Čovjek nije potpuno biće, čovjek ne živi po sebi ni za sebe. On nalazi smisao svog života u Bogu i u bližnjemu... Čovjek se razvija od djeteta koje sve traži za sebe, u prvom redu ljubav, do zrele osobe koja se brine za druge i drugima daje svoju ljubav i tako dosiže puninu svoga čovještva: bilo to kao zaručnik ili zaručnica, otac ili majka, svećenik ili liječnik, zidar ili kućna pomoćnica... Da li je moj život bogat ili siromašan, živim li punim životom ili samo životarim? To ću najbolje znati ako promotrim kako prolaze moji dani... Kako provodim svoje vrijeme na poslu? Da li me u mom radu vodi svijest i volja da drugima služim? Da li gajim duh suradnje ili drugima otežavam njihov rad?... Potrebno je da i dio svog slobodnog vremena posvetim drugima, to neće biti gubitak, nego samo dobitak... Da li sam u stanju odreći se popodnevnog odmora da bih posjetila prijateljicu u bolnici?... Jesam li u stanju da koji put odem u dućan mjesto svoje majke koja je premorena?... Gospodine, daj da slobodno i radosno utrošim svoje dane za druge, tako da moj život bude dobitak!

– **Ni najoštrije oko ne može zamijeniti ravnalo.** (P. Bonnet)

Koliko je potrebno uzaludnih pokušaja prije nego uspijemo rukom povući ravnu crtu... Bolje je upotrijebiti ravnalo i povući crtu uz njegov rub, samo ako imamo dobro ravnalo... U ćudorednom životu bolje je osloniti se na zajednicu, na Crkvu koja je donijela pravila... To ne ukida moju slobodu niti moj posebni sud; ako pravilo nije ispravno, izabrat ću drugo... Ako se ravnam samo po svom oku, po svom sudu, sigurno je da ću često skrenuti s puta... Nemam li ja bolest da sve prosuđujem sam, da o svemu odlučujem? I ne kažem li da su glupi i da imaju krivo svi oni koji ne misle kao ja?... Gospodine, ti si jedini savršeno ravno ravnalo; odsada ću se više držati tebe...

◆ Jean-Claude Barreau ili vjera jednog poganina ◆

– *Ako nije kršten, onda je poganin!*

Ovim usklikom, koji ga je obilježio još od djetinjstva, seoska djeca iz Vendomoisa označila su jednog jutra malog Parižanina Jean-Claudea Barreaua koji je s njima krao breskve.

Jean-Claude Barreau se prepoznaje u ovom uzviku i sada kada je odrastao i postao svećenik. Zato i daje svojemu svjedočanstvu, koje je kao knjiga izašlo u izdavačkoj kući »Editions du Seuil«, ovaj paradoksalni naslov: »Vjera jednog poganina«. Ova knjiga je nedavno izašla u hrvatskom prijevodu u izdanju HKD sv. Ćirila i Metoda.

»U stvari, ja sam na izvjestan način i ostao poganin!... moj jezik i sve moje psihološke reakcije ostaju reakcije poganina. Moja prva reakcija je uvijek poganska, tek u drugoj se potčinjavam Kristu.«

Jean-Claude Barreau rodio se u poganskoj sredini.

Ako i govori malo o svojim roditeljima, to je zato što ih je slabo poznavao. Njih oboje bili su novinari. Brzo su se razveli, uostalom bez drame. Glavni utjecaj u njihovu djetinjstvu i mladosti imali su roditelji njegovih roditelja. To je u prvom redu djed s očeve strane, *»stari antiklerikalac koji je vikao 'Dolje popovi!' i popisivao crkvenu imovinu u vrijeme odvajanja Crkve od Države«*, republikanac i ateista koji je vjerovao u Progres i Znanost.

To je, zatim, djed s majčine strane, Židov koji je izgubio vjeru svojega djetinjstva, zatim njegovi sinovi, ujaci autora koji su od njega jedva nešto stariji i koji proživljavaju u neredu susjednog stana *»razvratno poganstvo bez problema«*. Odgojen u državnoj školi, Jean-Claude Barreau raste u najvećoj slobodi.

»Zahvalan sam svojim odgojiteljima da su mi ucijepili u dušu slobodu. Oni su na taj način, i ne znajući, pripremali put vjeri.«

Za vrijeme rata u Francuskoj, koju su okupirali nacisti, otac Jean-Claudea, zabrinut zbog četvrtine židovske krvi što je tekla u žilama njegova sina, dao ga je na brzinu krstiti. Njemu je tada bilo devet godina. Lujza, stara kućna pomoćnica njegova djeda, iskoristila je to da mu kaže par riječi...

– *Sjećam se kao da je bilo jučer, molitve koju sam, klečeći prvi puta uz svoj krevet, upravio u tajnosti srca Nepoznatome kojega mi je ona otkrila... »Bože, ja Te još ne poznajem, ali sutra ću postati Tvoje dijete«.*

Kad mu je bilo 17 godina, Jean-Claudea je neki drug odvukao na propovijed jednoga dominikanca:

»Mislim da sam tada prvi puta čuo vijest Isusa Krista. Eto, tako je ovaj ‚Netko', čiju sam prisutnost osjetio u srcu svojega djetinjstva i za kojega sam uvijek znao da je tu, iako nisam učinio ništa da ga susretnem, imao lice i glas Isusa Krista i to me je lice ushićivalo.

Evangelizirati znači suočiti ljude s čovjekom-Isusom i omogućiti im da u njemu prepoznaju pravog učitelja, da njegovu riječ čuju kao riječ Božju u svijetu; to znači pozvati ljude da zauzmu stav prema pitanju koje nam postavlja njegova osoba: »Tko je taj čovjek?«

»Uhvaćen« od Isusa Krista u dane svoje mladosti, Jean-Claude Barreau dobiva na taj način potpuno novu vjeru koja još mora proći kroz kušnju vatre tj. zla.

»Jedino križ, koji ste podnijeli, može vas učiniti kršćaninom.«

Jean-Claude Barreau je podnio to vatreno krštenje u tri etape: *smrt* (njegova djeda čiji su posljednji dani zamraćeni velikim tegobama), *grijeh* (grijeh mučenja kojima je nemoćno prisustvovao u alžirskom ratu) *i bijeda* (bijeda »crnih vjetrovki«, huligana koji žive izvan društva i kojima je on posvetio šest godina svog života.

»Nije moguće ispripovijedati krajnju patnju mnogih od tih mladića, ranjenih do u srž duše i tijela preranim iskustvom zla.«

Ali Jean-Claude Barreau tvrdi da je prvenstveno preko Crkve, i jedino preko nje, upoznao Gospodina.

Na začuđenje svoje obitelji on ulazi u sjemenište. Zaređen je za svećenika. Pruža mu se prilika da živi u simpatičnim bratskim svećeničkim ekipama te da obavlja uzbudljive i interesantne funkcije.

Usred tih različitih iskustava i duhovnog previranja, ovaj svećenik ipak osjeća da je zadržao poganski mentalitet u tom smislu što je ostao alergičan na čitavu bujicu kršćanskoga senzibiliteta što ga oni koje on naziva »starim kršćanima« često krivo zamjenjuju s vjerom.

»... djed antiklerikalac, otac indiferentan prema vjeri, a unuk u sjemeništu. Mislim time u prvom redu utvrditi činjenicu da čovjek može biti kršćanin u ovom novom svijetu koji se rađa.«

Jezik kršćana i njihovi osjećaji ne odgovaraju više svijetu koji ih okružuje.

»Iako ‚stari kršćani' još uvijek vjeruju u Krista, njihov rječnik to slabo pokazuje.

‚Zid' koji rastavlja Crkvu od radničkog svijeta i koji je toliko bolio kardinala Suharda, zid koji je, uostalom, rastavlja od tehničkog svijeta, od svijeta buržoazije i od svih svjetova koji su

rođeni izvan nje, taj zid najčešće nisu podigli, kako se misli, pogani, to je nevidljiv oklop kojim se kršćani sami omataju!«

Jedne večeri prigodom neke diskusije s ateističkim intelektualcima. Barreau postaje svjestan toga da Bog kojega oni ruše nije njegov Bog.

»To nije bio Bog Isusa Krista, to je bila samo kreatura Boga, običan idol, i to krivotvorenje bilo mi je isto tako nepodnošljivo kao i njima.«

I on se pita: »Kako je moguće da su ti ljudi dobre volje mogli imati tako iskrivljenu sliku o našoj vjeri?«

»Ima samo jedan odgovor. Mi smo im dali tu sliku. U njihovu sam pogledu čitao utisak koji smo na njih proizveli i ono što su mi odavale njihove zjenice nije bilo nimalo tijesno! Nije li naša krivica što su oni imali krivi pojam o Bogu kojega smo im mi trebali otkriti kao Ljubav?«

U ovo vrijeme, kada Crkva nastoji stupiti u dijalog s nevjernicima, svjedočanstvo je vlč. Barreau dragocjeno: ono se zapravo tiče svakoga od nas – vas, mene... Ono nas obavezuje na ispit savjesti: Nije li slika evanđeoske poruke koju dajemo drugima svojim svagdanjim ponašanjem, katkada, pa čak i često, (obična) karikatura (naše vjere)?

◆ Dijalog o nevidljivom ◆

Da vam pravo kažem, nevidljivo Božje djelovanje, nevidljiva prisutnost Kristova, nevidljivi učinci Sakramenata, sve mi je to nejasno... U ovom vijeku tehnike mogu prihvatiti samo ono što je vidljivo, opipljivo itd.

– Di vidimo... Nije li vam preteško to što nosite na glavi?

– Ali ja uopće ne nosim šešir... Sigurno mislite na moju kosu?

– Ukoliko vam je još ostalo nešto od nje!... Ali ne, govorim vam o zraku.

– Pa on je lagan kao pero!

– A ipak kuda god idete vi nosite stup zraka koji je težak ravno... jednu atmosferu.

– To mi ni malo ne smeta. Glava mi je prilično čvrsta...

– Međutim, ako uzmemo u obzir njezine dimenzije, vi nosite teret od 200 kilograma zraka.

– Nemoguće! To bi me zdrobilo.

– Ne bi, jer vaše tijelo reagira jednakim pritiskom, što izravnava taj teret.

– Kad bi to bila istina, ja bih morao nešto osjetiti u sebi.

– Vi biste to »osjetili« na vrhu Mont Blanca, jer bi se gore zračni stup smanjio, a vaš nutarnji pritisak ostao isti. To bi poremetilo ravnotežu u vama i izazvalo možda teške posljedice. Mogli biste krvariti iz nosa, osjećati vrtoglavicu, izgubiti svijest... To više da ste avijatičar i da se popnete na 20.000 metara visine, rasprsnuli biste se kad ne biste bili u specijalnoj kabini.

– U redu! Vratimo se na zemlju...

– ... da vam kažem ovo: Ako vi morate prihvatiti da nevidljiva, neopipljiva i neprimjetljiva stvar sada djeluje na vaše tijelo i u njemu, meni nije ni malo teško prihvatiti da Bog nevidljivo djeluje u meni.

◆ U dobru i zlu ◆

Kako si mnoge usijane glave mogu zamišljati da će u nekoj prolaznoj vezi postići potpunu sreću, koja se gradi čitavog života?

Hoće li stablo koje se presađuje svaka tri mjeseca donijeti cvjetove i plodove?

Potrebno je vremena i strpljivosti da bi procvao divan cvijet ljubavi.

Samo u braku nalazi čovjek dovoljno vremena da izgradi ljubav. Brak je znanost.

Brak je umjetnost.

I napokon, brak je sakramenat.

I oni koji su daleko od svake religije drže da ženidba mora biti popraćena obredima,

koji uzvisuju izvanredno značenje jedinstva »u dobru i u zlu«.

Marcelle Auclair
(Poznavanje ljubavi)

◆ Meditacija na cesti ◆

Išao sam brzim korakom pustom cestom, udišući punim plućima zrak prožet ljetnim mirisom polja...

Visoko na nebu pjevala je ševa, a moje su cipele odzvanjale na asfaltu.

Promatrao sam prirodu oko sebe i razmišljao: nema ni jednog lista na ovim stablima, ni jedne grančice na grmlju, ni jedne travke koja se bez prestanka ne mijenja, neprimjetno i pod združenim djelovanjem sunca i sokova.

Svaki plod u voćnjaku, svaki klas pšenice neprestano sazrijeva, iako ja ne primjećujem taj neprekidni posao.

Leptiri, pčele, tisuće insekata rade posao što im ga nalaže njihova narav.

Nije ni malo teško osjetiti Božje djelovanje u svemu što me okružuje. Na koju god stranu se okrenem, moje oči vide njegov rad...

* * *

Odjednom je moje misli privukla ova cesta što kao uljez ulazi u Božje polje.

Svaki moj korak postaje sve teži, kao da je želi prekoriti što je sravnila doline i brežuljke preko kojih prelazi, bezimena i bez života, rušeći sve na svom putu...

Bezimena? Ni govora! Pomislio sam na mnoštvo radnika koji su razvili ovu vrpcu od jednog grada do drugog.

Koracajući, razmišljao sam koliko je proračuna, znoja, volje i ustrajnosti stajao svaki moj korak,

gledao sam u duhu one koji su zasijecali ivice ceste, nasipavali udoline,

one koji su postavljali temelje, koji su dovozili šljunak, koji su betonirali, izravnavali valjkom, lijevali vreli katran...

Vidio sam radnike koji su kopali jarke za otjecanje vode

i one koji su duž puta postavljali svakovrsne znakove

da bi mene upozorili na opasnost i pomogli mi da ne skrenem s pravca.

Bili su nevidljivi kao što je i Bog nevidljiv, ali njihov rad i njihova osobnost ostavile su na svom prolasku trag kao što ga i Bog ostavlja.

* * *

Instinktivno sam usporio hod, osjećao sam kako me vodi i nosi mnoštvo nepoznatih ruku koje su štitile svaki moj korak.

Te su me ruke izmjenjivale, sada sam ih vidio svuda oko sebe kako se pružaju prema meni,

ne znajući, vjerojatno, da ih je Bog stvorio i nadahnuo da budu Božja ruka među nama.

Okruživalo me je neizmjerno ljudsko bratstvo, koje je Bog ovdje sakupio da bih se (uz ostale) i ja mogao lakše i sigurnije kretati.

I stao sam zahvaljivati Gospodinu što je stvorio suradnju među ljudima.

Zahvaljivao sam mu za sve te nepoznate ljude, radnike, poslovođe, mjernike i inžinjere, čija je zasluga da sada ne gacam po blatu,

da ne susrećem na svakom koraku trnje, ne ranjavam se na kamenju i mogu bez napora požuriti korak...

A zar bih mogao završiti molitvu drukčije nego da se prikažem Gospodinu,
da bih i ja eto bolje izvršavao svoj zadatak među bližnjima,
jer su ljudi u prošlosti velikodušno dali za mene svoje vrijeme, svoj posao i svoj znoj.
I tada sam bolje shvatio smisao života: da budem karika u lancu s drugima, kako bi svi ljudi mogli sigurnije napredovati na putu života prema Onome koji je njegov cilj...

* *
*

◆ Molitva jedne radnice ◆

(za blagdan Velike Gospe, 15. kolovoza)

Večeras, Gospo, molimo okupljene oko tebe; jer se moramo uhvatiti za ljepotu ako hoćemo izdržati...
A ti si, Majko, tako lijepa da te šutke promatramo.
Htjele bismo ti pružiti dušu šutljivu i ustreptalu od božanskog života.
Tako nam je dobro, Gospo, dok te gledamo u tišini tvog života kad si bila mlada djevojka,
nježna zaručnica i Majka ushićena i puna boli.
Cijeli tvoj život pjeva u tišini, o jednostavnom i skrivenom, ali tako bogatom životu.
Jer je tišina potrebna ako se hoćemo uspinjati k Njemu, ako hoćemo zaboraviti svoj sebični ja,
taj je sav usmjeren prema oholosti, bezvrijednim stvarima i lažnom sjaju,
prema zemaljskom ništavilu radi kojeg zaboravljamo svrhu svoga života.
O, Gospo, daj da čeznemo za tišinom, za onim što je istinito i duboko,
za lijepom tišinom punom života i punine.
Da nam duša, o Djevice tišine, raste u molitvi i kontemplaciji.

Jean-Claude Barreau

◆ Nitko ih nije htio... ◆

Opet si me jednom, draga moja djevojčice, prisilila na razmišljanje...
Vidjela si me kako uz čaj nudim prijateljice kolačićima,
i sjetila si se svoje kutije ljekovitih bombona«, želeći da i ti nešto dadeš...

Došla si sva ponosna i rumena od radosti i stala nuditi gošće.
Ali moje prijateljice, ne trudeći se uopće da pročitaju želju u tvojim očima, rastreseno su ti odgovarale: *»Hvala, mala moja...«*
Tada si otišla rastužena srca, a ja sam dobro vidjela da su ti u očima bile suze.
Neopazice sam ti prišla da saznam razlog tvoje tuge i utješim te.
Podigla si k meni svoj rastužen pogled i jednostavno rekla: *»Nitko ih nije htio...«*

* *
*

U taj čas shvatila sam bol svih onih koji naivno nude ono malo što imaju, a što ljudi tako često ne prihvaćaju...
Iz zloće? Ne, nego prije zbog pomanjkanja pažnje. Zaslon našeg egoizma ne dopušta nam da vidimo pogled kojim je ponuda popraćena.
Dijete za cijele šetnje bere neugledne cvjetiće i pruža nam kiticu da bi nas obradovalo,
...a mi je zaboravljamo staviti u vazu i puštamo da uvene na rubu kakva ormarića.
Prijateljica vidi naš umor i nudi nam svoje usluge, a mi ih ponosno odbijamo »jer nismo od onih koji kukaju«.
Prodavačica povrća odstranjuje prezrelu rajčicu i zamjenjuje je drugom, svježijom, a mi smo propustili da zahvalimo na toj pažnji.

* *
*

Saint-Exupery kaže da za darivanje mora biti netko tko će poklon primiti...
Ti, Gospodine, nisi nikada rastresen, ali mi se tako rijetko sjetimo ponuditi ti mrvice što ispunjaju naš dan.
A ipak za tebe ne možemo reći: *»Nitko ih nije htio«*... jer ti sve primaš:
naše radosti i boli, naš rad i umor, pa i priznanje naših pogrešaka.
Ugledat ću se na tebe, Gospodine, i naučit ću se primati usluge, pa i tražiti, kako bih drugima pružila radost da mogu davati.
Nije li to, uostalom, najbolji način da budemo siromašni: biti ovisni o drugima iako bismo htjeli biti dovoljni sami sebi?...

JOSY DE BOUCLANS

Iz knjige: *»Sličice iz moje kuhinje«*
(»Flashes autour de ma cuisine«)

◆ Gdje je sloboda... ◆

Ljudi traže samoću izvan grada, na morskoj obali, u planinama; ali čovjek se može po želji povući u sebe, u bilo koji čas.
Nema tako tihog i nesmetanog zatišja kao što je vlastita duša, pogotovu kada čovjek u sebi ima takove osobine da kod samog njihova promatranja uživa savršen mir;
a taj mir po mom mišljenju nije ništa drugo nego sređenost duše...
Stoga nastoj steći vrline, jer to stoji u tvojoj moći: čestitost, ozbiljnost, marljivost, umjerenost,
prihvaćanje života kakav jest, skromnost u željama, dobrohotnost,
otvorenost, jednostavnost, ozbiljnost i velikodušnost.

Marko Aurelije
»Razmišljanja« (IV, 3; V, 5)

◆ MOLITVA ◆

Napajala sam se sa svog vlastitog izvora,
hladnim pićem iz svog vlastitog zdenca.
Ali Ti si me pozvao i progovorio mom srcu.
Od tada mi smo išli zajedno.
S Tobom sam otkrila
prvo cvijeće.
Ti si mi pokazao
sunce, drveće i ptice.
Ti me tako dobro poznaš, Ti si moj Otac;
ali ja Tebe, makar sam tvoja kćerka,
ne poznam. Tko si Ti? Reci mi!

Ti si me uzeo za ruku,
i predstavio me drugima. Rekao si mi:
Eto tvoje braće i tvojih sestara. Ljubi ih
i otkrit ćeš me u svakome od njih,
jer ja sam ljubav.

Rasla sam i vidjela toliku bijedu.
Svaki dan stotine ljudi je ubijeno.
Svaki dan ljudi umiru od gladi.
Svaki dan žene plaču,
a djeca ostaju sama;
nitko im se nikada ne nasmiješi.
Možda je to zato što ja ne dijelim
Tvoje ljubavi?

Htjela bih te pitati toliko toga.
No bolje je da tebe slušam
i da živim u tvojoj ljubavi,
da naučim kako ću je poklanjati.

Učenica II razr. gimn. – Bruxelles

◆ PREPORUČUJEMO ◆

KAKO SAM DOŠAO NA SVIJET? – U knjižici pod tim naslovom P. Dufoyer je obradio ovo delikatno pitanje za našu djecu i mladež u doba razvoja.

Djelce je namijenjeno djeci, roditeljima i odgojiteljima. Pisac se posebno obraća dječacima, a posebno djevojčicama. Tekst je ilustriran sa šest slika, a dodata su i dva crteža. Naslovna stranica knjižice je u dvije boje. Knjižica se dobije kod izdavača: Dr Josip Šojat, *Bakar* – Turan 281. Cijena 3 Nd.

VRHUNCI ZOVU – To je treća knjiga, već nam dobro poznatog pisca o problemima mladih, J. Gusića. Dok je u prve dvije knjige – MLADIĆU ZNAŠ LI LJUBITI? i DJEVOJKO ZNAŠ LI LJUBITI? – koje su bile lijepo primljene, obradio problem ljubavi i njezinu ulogu za spremanje na brak, u ovoj knjizi, koja je namijenjena kako mladićima tako i djevojkama, obrađeni su problemi koji se javljaju u doba razvoja – između 13. i 18. godine, a o čijem rješenju ovisi čitav kasniji život. Knjiga je lijepo opremljena i zgodno popunjava prijašnje dvije. Naručuje se kod: Rudolf Breber, Palmotićeva 31, Zagreb I, pp 02-147.

Dobili ste u ruke i posljednji broj *Gospina ognjišta* od ove školske godine. Hvala vam na povjerenju. Želimo vam ugodne praznike. Ostanite nam i dalje vjerni! Preporučite *Gospino ognjište* i svojim prijateljima i znancima. Imate li kakove posebne želje glede uređivanja, javite nam. DOVIĐENJA U LISTOPADU!

Izvor: Foyer Notre-Dame, Bruxelles

S dopuštenjem crkvenih i redovničkih vlasti — Izdaje: Kolegij Družbe Isusove Zagreb III, Jordanovac 110 — Odgovara: Dragutin Rogina D. I., Zagreb III, Jordanovac 110 — Uređuje: Josip Opat D. I., Zagreb III, Jordanovac 110 — Tisak: »Naša djeca«, Zagreb, Gajeva 7 — List izlazi od listopada do uključivo lipnja. Pojedini broj 1 ND. Godišnja pretplata za redovite pretplatnike 9 ND. Za inozemstvo dvostruko. Grupne pretplate od 10 na više imaju 10 posto popusta — Novac za pretplatu šaljite poštanskim uputnicama na adresu: Uprava Gospina ognjišta, Jordanovac 110, Zagreb III.

Pšenice šuštava

Pšenice šuštava, što se na vjetru
podatno talasaš ko golema rijeka,
pšenice, što zaklon daješ ševama,
znadeš li koja te sreća čeka?

Iz seoskih kuća izlaze djeca,
muževi, žene, starci i starice, lica suha,
gledaju vedro u tvoje klasje
i šapću: bit će svagdanjeg kruha!

Pšenice žuta, koju su hranile
sunčane zrake, vlaga i zemlja meka,
pšenice, puna jedroga zrnja,
znadeš li koja te sreća čeka?

Pozdravljaju te seoske crkve,
i priroda pred tobom sagiba čelo,
kada ti zbori: Zdravo sretnice,
koja ćeš Božje postati Tijelo!

PETAR GRGEC